

Život jednog narkomana

Onaj što me stvorio je taj što me kroz pakao cijeli život vodio
proklinjem dan kad sam se rodio...
Sada su mi zadnji dani u mom bijednom životu odbrojani
niko me nije htio shvatiti svi su me odbacili
"klošar" za mnomo dobacivali, ali nisu se nikada zapitali
zbog čega sam putem droge krenuo i svoj život još više upropastio.
Smrti sam sve bliže i bliže, boli me sve više i više
cijeli svijet oko mene se diže, a ja padam sve niže i niže
to je opet ona najgora faza moje krize
kad onaj neizdržljivi bol krene vadim špricu ubrizgam sebi u vene
zaboravljam na sve probleme
letim visoko u svojim mislima duboko
osjećam da sam otišao predaleko
i opet ona stara slika budi se u meni
i ponovo me slomi i bol postaje još gori...
Morao sam u nečemu utjehu tražiti
jer nikome se nisam mogao obratiti
nisam imao snage nekoga u pomoć zvati
i moja duša je nastavljala da pati
nisam imao roditelje da me paze
nisu prestajali po mojim osjećanjima da gaze
nisam imao prijatelje koje bi možda mogli da me shvate
na svijetu sam bio sam
nisam imao nikoga kome bi mogao svoje tajne da odam...
Kroz prozor sam gledao djecu kako se sa svojim roditeljima šuću
prepoznajem osmijeh na njihovom licu
a ja pustim suzu izdajicu
ne želim toga da se sjećam bol će moj biti vječan
zašto i ja ne mogu biti srećan??
Moj život oduvijek je bio jadan
roditeljske ljubavi sam ostao gladan
Moj stari pijanac za njega sam bio stranac
sve je na kocki dao i kad bi se pijan kući vraćao
na meni je svoju silu ispuštao
govorio je da sam ja svemu kriv
i da ću ispaštati dok sam živ sto sam se rodio
da bi bilo bolje da sam odmah umro...
Da bi sebi muke skratio u šprici sam utjehu tražio
al tu sam se grdno prevario
ta osjećanja su bila prolazna
divne slike u očima su bila lažne...
napravio sam grešku koju životom ću platiti
sanjam o tome da mogu vrijeme vratiti
...Sad su mi zadnji dani u mom bijednom životu odbrojani
anđeo smrti je uvijek tu i pruža mi ruku svojju...
Eto sada znate zbog čega sam putem droge krenuo
i svoj život upropastio al' sad je kasno da mi pomognete
i sad je kasno da se kajete niste bili tu kad sam bio dijete
i sada mi ne trebate
jer kad ovo pročitate više me neće biti
i znam još da na mom grobu niko neće suze liti....

Filološki fakultet u Banjoj Luci
Odsjek za Njemački jezik i književnost
Sumeja Mustafić, III godina studija

Sretni ljudi

Piše:

Esma Husika, III godina studija / Filozofski fakultet u Sarajevu / Odsjek za anglistiku

U pro hladno, oktobarsko, subotnje jutro upoznala sam tročlanu holandsku porodicu u holu poznatog sarajevskog hotela, smještenog u srcu grada. Nasmiješenih lica dočekali su me Fred Enters, njegova supruga Willeke i njihova šesnaestogodišnja kćer Liselotte. Oni su došli u Bosnu i Hercegovinu, obasutu žutocrvenim lišćem da se ponovno sretnu sa dvije djevojčice iz Goražda: Eminom Vražalić i Vildanom Mašić, naravno, ne govoreći im za svoje namjere. Fondacija Hastor je u junu mjesecu učinila sretnim, među četrdesetak ostalih, ove dvije djevojčice i omogućila im uz pomoć organizacije Bosnia Kinderhupl nezaboravno ljetovanje u Holandiji. Svoj boravak tamo upotpunila i uljepšala im je porodica Enters, jer su ove dvije djevojčice sve vrijeme provele upravo u njihovom domu. Nakon doručka u hotelu brzo smo se smjestili u automobil i uputili ka prelijepom gradu u dolini Drine. Nadomak Goražda zaustavili smo auto u želji da vidimo grad, no, magla je bila tako jaka da nam se od te bjeline pričinjavalo more. Spustili smo se u grad i zaputili cestom ka Ustipraču. Učitelj Ramo je putem telefona nastojao da nam da smjernice kako da što lakše dođemo do Eminine kuće. Na prvoj raskrsnici u Ustipraču Fred je zaustavio auto i svi su krenuli van. Emina je sa svojom porodicom upravo nailazila tamo i iznenađenju nije bilo kraja. Pomiješale su se suze radosnice sa smijehom, oči su dobile čudan sjaj sreće, sjaj koji budi osjećaj ljudskosti. Neko vrijeme su se smirivali utisci u toplom i skromnom domu Eminine nane uz bosansku kahvu i džem od drijena, a onda smo se svi zajedno uputili u selo Mašiče da izmamimo suze radosnice djevojčice Vildane. Selo je smješteno daleko u brdu, a jesenji pejzaž je tako divan u tom dijelu zemlje i sunce je već bilo pomolilo svoje lice, te smo dijelom željeli da stignemo što prije, a dijelom željeli da putujemo duže. Vildana nije bila kod kuće, ali njena porodica se mnogo iznenadila i obradovala, a kad su joj javili telefonom zanimala je. Sestra Azra koja je bila u tom trenutku s njom kaže da je Vildana bila poput neke zaleđene djevojčice. Vildana je bila presretna ovim njihovim gestom. Uslijedile su riječi i zagrljaji prepuni topline. Naredna dva dana smo proveli svi skupa u Vildaninju skromnoj porodičnoj kući, a tamo se nije prekidao smijeh, igra, šetnja, ples i pjesma. Vildanini roditelji su nastojali da nas ugoste što bolje mogu, te su pred nas stavljali raznolika bosanska tradicionalna i domaća jela. Prije polaska holandska porodica je obradovala dvije djevojčice, njihove sestre i roditelje poklonima. Ponovno suze i smijeh pomiješani, suze zbog rastanka, a smijeh zbog poklona. Shvatila sam da nema ništa ljepše na ovom svijetu do učiniti dobro nekome drugome, izmamiti osmijeh na dječijem licu i pružiti toplu riječ ljudima. Pri povratku u Sarajevo dosta smo šutjeli, utonuvši svako u svoje misli. Vidjeli smo ljude koji nemaju dovoljno za život, ali su sretni i zadovoljni. Pitali smo se da li je život fer?

Emina u zagrljaju sa Willekom

Kod Vildane u porodičnoj kući

Svi zajedno na okupu

”Vrijeme je skupocjeno. Ne čekaj na prikladnije vrijeme, jer nisi siguran da ćeš ga ponovo imati.”

FONDACIJA
HASTOR

Obrazovanje - izbor pobjednika!

Toranj

Piše:

Esma Husika, III godina studija / Filozofski fakultet u Sarajevu / Odsjek za anglistiku

Ja sam osoba koja voli iznenadne susrete i kojoj male stvari uvijek poprave dan, često u zadnjem trenutku, ali nikad prekasno. Tako sam na izmaku jednog stresnog i napornog dana srela Almiru Teletović, stipendistu Fondacije Hastor, koja mi je pričala o svojim učenicima iz Aw Gazzaza, također stipendistima Fondacije Hastor, sa kojima ona volontira i više nego redovno, što zbog blizine, što zbog Almirinog ozbiljnog pristupa svojim obavezama. Almira smatra da je pored vježbanja nastavnog gradiva i sličnih aktivnosti u volontiranje potrebno unijeti i opuštenijih sadržaja, preko kojih će se student volonter bolje upoznati i povezati sa svojim učenicima. Ja se slažem s njom i vođena vlastitim iskustvom mogu sa sigurnošću tvrditi da se puno bolje radi u opuštenoj, prijateljskoj atmosferi, sve dok se znaju prava i odgovornosti kao i granice dozvoljenog i nedozvoljenog. Nakon što su na prvom sastanku u oktobru riješavali probleme s kojim se susreću u školi, na drugom sastanku su odlučili napraviti pauzu i otići na izlet. Djeca su izrazila želju da idu na Avazov Toranj i Almira im je tu želju ispunila. Tako su Fata Jašarević, Samira Subašić, Ibrahim Mandžić i Almira Teletović jedno poslijepodne proveli uživajući u prelijepom pogledu, savladavajući strah od visine i upoznajući jedni druge. Almira je saznala da su neki od njih bili učesnici Marša smrti. Kako Almira kaže, mali su ali su snažni. Ugledajmo se na ovu snažnu dječicu i dajmo sve od sebe da uspijemo u onome što radimo.

Stipendisti Fondacije Hastor uživaju u pogledu sa Avazovog Tornja

Stipendisti u unutrašnjosti Tornja

Ibrahim Mandžić

Piše:

Emina Vučeljić, III godina studija / Filozofski fakultet u Sarajevu / Odsjek za pedagogiju

Napravite unikatne ukrase

Kada sam prije nekoliko dana posjetila kancelariju, vidjela sam malu izložbu radova koji su me oduševili. Izložbu su napravili vrijedni učenici Mješovite srednje škole iz Busovače, njih 8 stipendista, zajedno sa volonterkom Aidom Mešetović. Prilikom obilaska grada, došli su na ideju da naprave slikovnicu grada, pa su za svaku historijski značajnu građevinu sakupljali podatke, te od fotografija i podataka napravili zanimljivu zbirku. Pri tome su i puno toga i naučili. Nakon što su završili sa izradom zbirke, zabavili su se pravljenjem ikeban od gipsa i suhog cvijeća. Pored toga, crtali su temperama na staklenim flašama i dobili zanimljive ukrase. Kako su beskraino maštoviti, dosjetili su se da naprave i držače za olovke, od grančica, papira i žice. Moram priznati da sam držala u rukama svaki od napravljenih predmeta i divila se kako imamo talentovane i vrijedne učenike. Pokazali su da se uz malo mašte i volje, na ekonomičan način, može napraviti nešto korisno, što može biti i vrijedan poklon, jer je svaki predmet unikatno, pravljen sa posebnim žarom. Hvala učenicima što su svoje vrijedne uratke poklonili nama. Oni će krasiti našu kancelariju, a druge još jednom častimo lijepom idejom. Svakako, bliže se praznici i vjerujemo da ćete je znati iskoristiti.

„Vrijeme je skupocjeno. Ne čekaj na prikladnije vrijeme, jer nisi siguran da ćeš ga ponovo imati.“

Redakcija:

Esma Husika, Enisa Čerkezović, Nura Prlija,
Leana Omerović, Vedina Kurtović, Sumeja Mustafić,
Emina Vučeljić i Enver Fejzović.